

Školní pOSLÍČEK

Prosinec 2022

Milí čtenáři našeho časopisu,

zdá se to až neuvěřitelné, ale i tento rok utekl jako voda a už tu jsou zase Vánoce. Radostné chvíle očekávání si můžete ukrátit čtením našeho časopisu, který bude také v duchu Vánoc.

Na následujících stránkách se můžete pobavit netradičními vánočními pohádkami, přečíst si vánoční přáníčka či se dozvědět, jaká tři přání mají deváťáci.

Celý časopis je samozřejmě zdoben obrázky od našich malířek. Na konci se dozvíte, na které dva šťastlivce čeká pizza, a své štěstí můžete zkusit v dalším luštění. Můžete se také zúčastnit vánočního losování. Hodně štěstí!

Přejeme vám, abyste s naším časopisem strávili krásné chvíle, radostné prožití vánočních svátků a mnoho úspěchů v novém roce 2023.

Za redakční radu Anežka Lexová

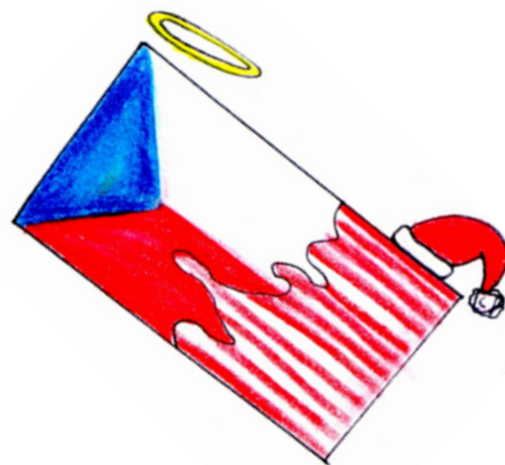
Ježíšek versus Santa

Sestřenka Sidney běhá po místnosti jako šílená se slaměným Ježíškem v ruce. Snažím se ji zastavit, ale vtom se přiřítí starší sestřenka Ann s notebookem v ruce a volá, že Santa je jediná oprávněná bytost na světě, která má povoleno vloupávání... Ve chvíli, kdy na ni zaraženě civím, slyším, jak Sidney volá o pomoc. Nacpala se do krbu a zjevně nemůže ven. Po čase lomcování a tahání se nám naši Popelku povedlo vytáhnout, i když z toho kouká jedno doživotní trauma. Alespoň mám od ní na pár hodin pokoj.

Ann ale neustává a naše rozepře Ježíšek versus Santa pokračují až do pěti hodin odpoledne na Štědrý den. Když už jsem málem sáhla po vymýcení té americké spouště, vstoupili do pokoje rodiče a v tu šoku jsem, samozřejmě omylem, málem vyhodila Ann z okna.

Naštěstí všichni tyto „šťastné a veselé Vánoce“ nakonec přežili. S rodiči jsme se shodli, že je jedno, kdo dárky přinese a komu děkovat, když stejně všichni víme, jak to je doopravdy, že?

Abych to ještě upřesnila. Sidney a Ann jsou sestřenky z New Yorku a přijely k nám letos na svátky. A popravdě doufám, že zase pěkně dlouho nepřijedou. Jediné, co máme letos společné, je to, že ony doufají v to samé.

Text a obrázek: Mája Marková, 9. B

Kdo nosí dětem dárky

Kdybych se teď zeptala některých lidí na ulici, jestli jim o Vánocích nosí dárky Ježíšek nebo Santa, nevím, co by mi odpověděli. Domnívám se, že některé malé děti by možná odpověděly, že Santa, a starší lidé, že Ježíšek.

Pokud bychom se podívali do jiných zemí, všimli bychom si odlišností ve slavení Vánoc. Například ne všichni vědí o koze doprovázené skřítky trolly, jež naděluje dětem dárky v Norsku. Děti jí na oplátku připravují seno zastrkané do svých botiček.

Jinak se Vánoce slaví v Itálii, kde se děti někdy dočkají dárků až na Tři krále, neboť jim je zde roznáší stará, tudíž pomalu chodící ježibaba Befana.

V Rusku se děti mohou těšit na tradiční vánoční svátky pod sněhovou peřinou, kterou zbrázdí rýhy koňských saní. Neřídí je nikdo jiný než samotný Děda Mráz.

V některých zemích dokonce nadělují dárky tři králové. Asi většina českých dětí by neocenila slona, který rozdává dárky guinejským dětem, které se nemohou těšit na balíčky, neboť jim slon má předat část svých dobrých vlastností - mírumilovnost, pokoj nebo i dobrou paměť.

Nyní jsem vás seznámila jen s několika zeměmi a jejich způsoby slavení Vánoc, i když by se jich dalo najít ještě spousta. Poznali jsme, že stále platí rčení: „Jiný kraj, jiný mrav.“

Nechala bych tedy každou zemi, ať si ponechá své tradice a slaví si Vánoce tak, jak je zvyklá. Tím samozřejmě myslím i Českou republiku. Už jsme toho z Ameriky převzali hodně, vzpomeňme si třeba jen na Halloween, který téměř vytěsnil naše Dušičky. Nadělování dárků Ježíškem je přece krásný způsob, jak slavit Vánoce. Nenechme si jej vzít.

Anežka Lexová, 9. B

Šťastné a veselé Vánoce

Přijde mi, že když jsme byli ještě děti, byly Vánoce mnohem zábavnější a kouzelnější. Stále jsem přemýšlel o tom, jak Ježíšek vypadá a jak se k nám dostává do domu. Také jsem si ale říkal, proč mi nemůže přinést domácího mazlíčka. Každopádně vždy, když jsem viděl stromeček s dárky, byl jsem šťastný.

I teď mám pořád rád Vánoce, ale už nejsou tak kouzelné a magické. Zkrátka nejsou to, co bývaly. Teď jsou spíš o kupování dárků a pomáhání s přípravou. Stále ale zůstalo hodně věcí, které se mi na Vánocích líbí. Například moje láska pro bramborový salát nebo to, jak trávíme čas s rodinou. Myslím si, že čím starší lidé jsou, tím víc stresující a méně zábavné jsou pro ně Vánoce.

Takže bychom si měli užít Vánoce, dokud jsme ještě mladí a dárky kupují rodiče.

Patrik Kudla, 9. B

Opatruj se, lásko má

Když jsem se vrátila zpátky domů, věděla a cítila jsem, že kousek mne tu není. Je stále s tebou, můj milý. Kousek mého srdce, který nadobro odešel k Tobě.

V parku na lavičkách sedaly zamilované páry a já Tě vyhlížela na nebi. První hvězda vyšla a zvony začaly znít. Cítila jsem, že jsi se mnou, přitom tisíce mil bylo mezi námi. Ten pocit vřelosti a Tvé lásky mě zahřival u srdce. I přesto, že každý jsme byli jinde, přesto všechno jsem slyšela tvůj smích, viděla Tvé oči, které zářily jako jiskřičky a zároveň ztracené byly v těch mých. Sníh bílý snášel se z nebe jako lehká pírka holubiček. Vánoce bez Tebe nejsou Vánoce. Jen prázdnota v kruhu rodinném.

Stále myslím na to, že tam snad někde v pořádku jsi. Věřím v naši pevnou lásku. Prosím, nezapomeň, že jsem Tvůj anděl strážný.

Opatruj se.

S láskou
Tvoje Rossie

Západní fronta – Edwardu Vinstonu
Odesláno z Anglie r. 1920
Holka ve hvězdách

K Vánocům neodmyslitelně patří pohádky. Která je nejoblíbenější pohádka tří učitelek?

Z. Bahouňková: Tři oříšky pro Popelku, S čerty nejsou žerty
I. Havlíčková: Tři oříšky pro Popelku
Z. Bužgová: Tři oříšky pro Popelku

I my pro vás máme pohádky, ale některé se nám nějak popletly.

O koblížkovi

Jednoho dne jsem dostala chuť na koblížek. Hned jsem se podívala na recept a zjistila, že tu nic nemám. Poslala jsem dědka nakoupit do Billy. Poslední dobou to mezi námi trochu skřípe. Celou dobu čumí na fotbal a lohní pivo. Doma nic nedělá, jen se válí na gauči. Nakonec se zvedl a šel. Říkám mu: „Kup mouku, mléko a vajíčka.“

Po 20 minutách se vrátil s basou piv v ruce a říká: „Nic z toho jsem nenašel, ale pivo měli v akci.“

Nakonec jsem si musela jít nakoupit sama. Přišla jsem domů a dala se do pečení. Dala jsem do mísy 200 g mouky, 100 ml mléka a 2 vajíčka. Z těsta jsem uplácala kuličku a dala ji do trouby. Za dvacet minut bylo hotovo, a tak jsem položila koblížek vychladnout na okno. Potom jsem šla pověsit prádlo.

Hm, už mám velkou chuť na koblížek. Ale on nikde. Ihned mě napadlo, že ho snědl můj starej. Pustila jsem se do něj: „Kde je můj koblížek? Ty jsi mi ho určitě snědl! Přece by se jen tak neodkutálel.“

Tak jsme začali hledat. Prohledali jsme to úplně všude, ale bohužel jsme koblížek nenašli.

Jiří Chvátal, 8. A

Sněhura a třináct trpaslíků

Za devatero řekami a devatero horami žila Sněhurka. Krásná dívka s čokoládově tmavou barvou pleti. Po smrti její matky se její otec znovu oženil. Vzal si krásnou a velmi hodnou ženu. Sněhurka ji naprosto milovala, a tak dobrovolně odešla z domu, aby její nová maminka měla vše jenom pro sebe. Takovou nevlastní dceru by si přála každá macecha. Sněhurka čas od času někomu uklidila dům bez jeho souhlasu a šla dál. Panečku, taková hodná dívka, kdo by jí asi tak chtěl ublížit? Třináct TRPASLÍKŮ!!!

Když se vyslovilo „třináct trpaslíků“, všem přeběhl mráz po zádech. Zlí, namakaní obři, kteří si říkali „trpaslíci“. Každému, kdo vstoupil na jejich území, hrozilo, že skončí na pekáči. A takovou Sněhurku se zelím a s knedlíkem určitě ještě neměli. A tak, když přišli domů a uviděli, že je naklizeno, během vteřiny vzali krompáč, pušku a vyrazili tu nestvůru najít. Nikde nikdo, jen Sněhurka zrovna seděla na kládě a ohryzávala veverku, kterou si před chvílí ulovila. Když ji trpaslíci po usilovném hledání našli, spadla jim čelist až na zem. Taková drobná, a tak krutá. Hodilisi ji přes rameno a vrátili se na trpasličí území. A tam začal výslech. Tolik otázek měli a na vše dostali odpověď.

V tu chvíli někdo zaklepal na dveře. To byla dobrá příležitost Sněhurku otestovat. Sněhurka šla otevřít a vidí, jak před dveřmi stojí stařenka s bradavicí, která jí nabízela červené jablko. Sněhurka jablko vzala, nacpala ho stařeně do pusy a zabouchla. Trpaslíci nevěřili vlastním očím. „Ode dneška nejsi žádná Sněhurka, to je na tebe moc měkké. Budeš Sněhura.“

Den co den Sněhura chodila s trpaslíky chytat lesní zvěř. A princ, který ji měl zachránit? Tak toho Sněhura okradla a poslala ho tam, odkud přijel.

Kamila Šimková, 8. A

Auta

Já, Blesk McQueen

Jmenuji se Blesk McQueen. Jezdím světové závody o Zlatý píst, ve kterém soutěžím se dvěma soupeři - legendárním mnohonásobným šampionem Kingem z týmu Dinoco a jeho věčným pronásledovatelem, Chickem Hicksem z týmu HTB. Já, nováček Blesk McQueen, jezdím za Nerezku.

Moje číslo je 95, barva červená a žlutá. Vyhrál jsem už pár pohárů. Mám i svůj kamion, ve kterém jezdím na závody. Tahač se jmenuje Mack. Mými sponzory jsou Rust. Dvě starý plechovky, fakt dobří kluci.

Jednoho dne jsem vypadl z kamionu, když Mackovi upadl návěs. Zůstal jsem někde na dálnici v Kalifornii. Protože jsem byl zmatený, zabloudil jsem a projel nějakým městečkem Kardanová Lhota. Neuvědomil jsem si ale, že moc rychle. Prolítl jsem městem a za mnou se rozjel místní šerif. Tak nějak se mi povedlo rozrýt celou silnici, ale pak jsem se zapletl do elektrických drátů a šerif mě chytil.

Hned po zatčení mi nasadili botičku a pak zavřeli do vězení. Druhý den jsem byl předvolán k soudu. Udělal jsem takovou scénu, že jsem za trest musel silnici opravit. Botičku mi však pro splnění trestu museli sundat. Neuvědomili si ale, že když mi ji sundají, okamžitě ujedou.

Okamžitě jsem přidal plyn. Jenže já si zase neuvědomil, že mi vyprázdnil nádrž. A tak jsem dojel jen kousek za město, kde jsem zastavil, protože mi došel benzín. Už tam na mě čekal šerif s advokátkou Sally a hnedka si mě odvezli zpět.

Když jsem viděl, čím tu silnici budu muset opravit, myslel jsem si, že se zblázním. Takovou hrůzu jsem nikdy v životě neviděl. V rychlosti jsem to odflákl, a tak jsem to celé musel znovu rozbourat a udělat pořádně.

Když jsem to po pár dnech měl hotové, našli mě ti, co mě hledali. Novináři a Mack. Odjel jsem tedy do Kalifornie na závody. Měl jsem špatnou náladu a vůbec se mi nedařilo. Najednou jsem si všiml, že Doctor sestavil nový tým s kamarády z Kardanové Lhoty. Při závodě jsem musel měnit pneumatiky a ztratil tak jedno kolo. Dojel jsem ho. Zbývalo už jen poslední. Najednou Chick Hick narazil do Kinga, který se rozletěl na šrot. Mohl jsem být první, ale uvědomil jsem si, že nechám starého kámoše dojet naposledy na první místo.

Chick Hicks samozřejmě vyhrál, ale nikdo mu to nepřál a nikdo s ním neslavil. Já jsem místo Chicka dostal nabídku od Dinoca, ale odmítl jsem ji s tím, že mi kluci z Nerezky vyhovují. Ale přece jenom se našla jedna věc, kterou jsem si chtěl od Dinoca nechat splnit. A to, aby se Burák proletěl vrtulníkem.

Nakonec jsem zůstal v Kardanové Lhotě se svými kamarády.

Tadeáš Sychra, Štěpán Klíma, 8. A

O Budulínkovi

Jednoho dne se moje malá liščata nudila, a tak jsem se rozhodla počíhat si na Budulínka, až bude doma sám. Čekala jsem za rohem chalupy a pozorovala zvenku, kdy babička s dědečkem odejdou. Pak jsem konečně uslyšela, jak kladou Budulínkovi na srdce: „Budulínku, ať se děje cokoli, nikomu neotvírej, abys nám do domu nepřinesl pohromu!“ Zabouchli dveře a odešli na nákup.

Jen co se trochu vzdálili, vklouzla jsem do dvora a začala prosit: „Budulínku, Budulínku, pusť mě dovnitř a dej mi hrášku, povozím tě na ocásku.“ Budulínek odmítl, a tak jsem to zkusila znova: „Budulínku, Budulínku, pusť mne dovnitř a dej mi hrášku, jen se podívej, jak jsem vyhublá. Povozím tě za to na ocásku.“ Budulínkovi to nedalo a i přes zákaz dědečka a babičky mi nakonec dveře otevřel.

Vozila jsem ho po celé místnosti sem a tam. Hrnc s hráškem jsem převrhla a rychle utíkala i s Budulínkem ke své noře, kde už čekala moje liščata.

Hráli jsme si uvnitř nory, liščata Budulínka škrábala, kousala a nechtěla ho pustit ven. Vyrušil nás z toho strašný hluk, jako kdyby někdo na housle hrál a na bubínek bubnoval. Vyslala jsem první lišče, ať se porozhlédne, co se to děje. Lišče se však zpátky do nory nevrátilo, tak jsem po chvíli poslala další. A zase nic. Zbývala jsem jen já a poslední liščátko. „Běž, já zatím pohlídám Budulínka,“ povídám mu a ono poslechlo. Ani ono se však nevrátilo, a tak jsem nakonec vykoukla z nory já. V tu chvíli mě někdo čapl a hodil do pytle, kde už byly i všechny tři mé dětičky. Byla tam hrozná tma, vůbec nic jsem neviděla, jen jsem slyšela, jak se babička s dědečkem radují, že Budulínka našli.

Dědeček nám vyprášil kožichy a pak nás pustil. Bála jsem se, že by se mohlo stát něco horšího. Teď už vím, že to byl špatný nápad. Příště si budu dávat větší pozor na to, co se rozhodnu udělat, nebo pro děti vymyslím jinou zábavu.

Markéta Jarošová, 9. C

O odvážném skřítkovi

Žil byl jednou jeden skřítek jménem Strašpytel. Toto jméno mu dali jeho kamarádi, protože se všeho bál. Strašpytel žil se svojí rodinou v jedné malé vesničce v horách.

Měli se krásně, žili spokojeně, až jednoho dne do vesnice přišli zlí trollové. Vyhrožovali skřítkům, že je sní, a chtěli po nich jejich vesnici. Skřítkci se však nechtěli svého domova vzdát. Říkali, že je jejich už po tisíce let a že nikam neodejdou. Trollové se jen smáli: „Nechcete nám nechat vesnici, fajn!“ Pochytali všechny skřítky a odvěkli je do své jeskyně v horách.

Jediný, kdo ve vesnici zůstal, byl Strašpytel, který se tak bál, že se schoval do sena na půdě. Celý den byl zalezlý a truchlil nad ztrátou svojí rodiny. Ve stohu přemýšlel, jak by je mohl z jeskyně trollů vysvobodit. Jenomže jak se všeho bál, tak si nebyl jistý, co má udělat. Nakonec se rozhodl, že všechny vysvobodí, a začal vymýšlet plán, jak to udělá. Přemýšlel a přemýšlel, až mu došlo, že jeskyně trollů má tajný zadní vchod, kterým by se mohl dostat dovnitř. V kronice svého praskřítky zjistil, že se trollové bojí ohně. Tak si ve vesničce vyrobil louče z kusů látek, klacíků a pryskyřice, co vytékala z nedaleké borovice.

Když měl vše hotové a nachystané, vydal se ke trollí jeskyni. Jakmile tam dorazil, začal hledat tajný vchod, o kterém mu kdysi říkal jeho děda. Byl schovaný pod šípkovým keřem a přikrytý mechem. Strašpytel sebral veškerou svou odvalu a vydal se do tajné chodby, která ho dovedla přímo do trollí jeskyně. Trollové leželi na zemi a odpočívali po dlouhém dni. Strašpytel zahlédl v tmavém koutě jeskyně pytel, ze kterého se ozývalo volání o pomoc. Byla to jeho rodina a přátelé. Neváhal a zapálil všechny louče, které poházel okolo trollů. Ti leželi na slámě, která hned chytla. Trollové se tak lekli, že vzali nohy na ramena a utíkali a utíkali a už je nikdo nikdy neviděl.

Strašpytel všechny vysvobodil a spokojeně se vrátili do své vesničky. Tam ho všichni provolávali za hrdinu a zachránce a nemohli uvěřit, že se Strašpytel konečně přestal bát.

Jakub Szantay, 4. C

O Popelce

Žila jsem sama se svou matkou a sestrou Drusselou, než si naše matka našla nového, celkem bohatého muže, čímž jsem získala i nevlastní sestru Elku. Nyní žiju s nimi, ale to mi zas tak moc nevadí, protože můj nevlastní otec mi koupí, co chci.

Před pár dny odjel na dalekou cestu a já jsem si jako dar z cesty přála hedvábný šál, který bude ladit s mými novými šaty. A tak si sedím na pohovce a představuji si, jak mi budou šaty doplněné šálem slušet, když do dveří vrazí náš sluha a oznamuje, že otec na té cestě zahynul. Elka fňuká, mně, matce a sestře je to vlastně celkem jedno. Spíš nás zajímá, jestli nám po otci zůstalo dost peněz, a mě samozřejmě mrzí šál, který už nedostanu.

Uplynul nějaký čas. Služebnictvo jsme propustily a naším novým sluhou se stala Elka, které jsme začaly říkat Popelka, protože je celá ušmudlaná, takže to na ni celkem sedí. Udělá mi snídani, pak ji pošleme na trh na nákup a já si mezitím můžu vyzkoušet nové šaty a boty. Kochám se pohledem do zrcadla, když vtom do místnosti vběhne Popelka a nadšeně oznamuje: „Na zámku bude ples a princ si tam vybere nevěstu!“ Matka, moje sestra i já jásáme a hned začneme plánovat, co si vezmeme na sebe a jak prince okouzlíme. Moc času nemáme, ples je už za dva dny.

Já i sestra jsme připraveny vyrazit, ale v tu chvíli Popelka, která nám pomáhala s oblékáním, špitne, že by ráda jela s námi. To tak! Stejně by ji princ nechtěl, šmudlu. Vysmějeme se jí a matka ji posílá přebírat hrách a čočku.

Celou cestu se dohadujeme, kterou z nás si princ asi vybere. „Určitě mě,“ tvrdí Drusella. Ale já s ní nesouhlasím. „To tak! Jsi možná chytrá, ale já jsem ta krásná!“

Dorazíme na zámek. Hned jak vidím prince, rozběhnu se k němu. Samozřejmě je uchvácen mojí krásou, a tak je úplně jasné, že si vybere mě. Ale co to? Najednou vchází jakási neznámá princezna a on od té chvíle má oči jen pro ni. Na celý večer spolu zmizí, takže v sále jen postávám a snažím se zalíbit jiným bohatým mužům. Nakonec se princ vrací, ale už bez té princezny. Stoupne si na balkon a oznámí, kdo se stane jeho ženou. Bude to ta princezna. Ale prý ji musí nejdřív najít, a to pomocí střevíce, který ztratila, když najednou o půlnoci zmizela.

Netrvá to dlouho a královský průvod dorazil i k nám, abychom si střevíček vyzkoušely. Sestře není. I já se ho snažím about, ale nejde to. Je strašně malý. Nakonec to zkusí i Popelka, které si kdosi všiml. Té padne jako ulitý. Než se nadějeme, odchází s princem a my tři zůstáváme v našem starém domě. A pak že prý pohádky končí šťastně.

Tereza Pytlíková, 9. C

Naděje Vánoc

Tam v údolí, kde rostlo luční kvítí, již není ani stopy po něm. Místo něj bílý sníh kouzelně poletující. Prašné cesty zmizely, teď děti se po nich klouzají. Po zeleni jako by se slehla zem, protože děda Mrazík uhodil čarovným proutkem. Na stránkách se objevují pajduláci - sněhuláci. V domech jemná záře se odráží, na oknech vytvářejí se mozaiky. Ponocný troubí půlnoc a v dáli zvony na kostelech znějí. Dětem z očí koukají světýlka. Lidé scházejí se na půlnoční a zpívají koledy o svatých. Každý laskavé srdce střeží, všichni mají v sobě lásky na rozdávání. Mír a klid vyzařuje jim z očí. Je tahle minulost skutečností, nebo jen vratkou vzpomínkou z dob dávných? Tohle je pro mě nadějí. Nadějí na lepší zítřky.

A kdo ví... Naděje umírá přeci jako poslední. Věřte mi.

Naděje vítězí!

Holka ve hvězdách

O perníkové chaloupce

Žiju v hlubokém jehličnatém lese se svým mužem, který prodává perník na okolních trzích.

Stejně jako každý jiný den jsem uklízela chaloupku a můj muž byl na trhu. Venku krásně svítilo sluníčko, a tak jsem na chvíli nechala uklízení a šla si trochu odpočinout před chalupu. Vtom vidím dvě děti, jak lezou na střechu a pokoušejí se z ní loupat perníček. Zapomněla jsem podotknout, že perníku máme tolik, že jsme si z něj chalupu postavili. Děti mám ráda, a tak jsem je pozvala domů, že si mohou dát perníku, co hrdlo ráčí, a až dojí, ukážu jim cestu z lesa. Ony prý totiž zabloudily.

Mezi tím, co děti jedly, šla jsem zase uklízet, aby v domě nebyl nepořádek, až se ten můj dědek vrátí. On si potrpí na pořádek, jinak strašně bručí. Když jsem se vrátila do kuchyně, začal Jeníček, tak se ten kluk jmenoval, strašně křičet. A že prý: „Vy nám chcete ublížit. Pusťte nás domů!“ Tak jsem ho dala do dětské ohrádky. Mařence, jeho sestře, se to však ani trochu nelíbilo a chtěla mě strčit do pece, kterou jsem měla roztopenou, protože po úklidu jsem se chystala napéct perník na další trhy. Jeník vyběhl z ohrádky a málem do té pece spadl. Naštěstí jsem ho chytila. Mařenka ječela: „Utkej, Jeníčku, honem pryč!“ A než jsem se nadála, byli oba pryč.

Dodnes nevím, proč se mě tak báli. Že by kvůli tomu mému nosu? To už se asi nikdy nedozvím. Je to škoda. Já mám děti opravdu ráda a teď nebudu moct ani s manželem na trh. Co kdyby mě tam viděli a řekli o mně lidem něco nepěkného? A co řeknu svému muži? Určitě mi nebude věřit. Že jsem se já hloupá předtím neupravila.

Daniel Polívka, 9. C

Jak zachránit vánočního kapra aneb Jak se kapr zachránil sám

„Tak jsem doma!“ zvolal dramaticky tatínek. „Mám kapra, vybral jsem samozřejmě toho nejhezčího,“ řekl a začal napouštět vodu do vany. Děti se s radostí běžely podívat na vypuštění kapra do vany. Ten se chvíli mlacošil, plácal sebou a rychle otevíral a zavíral tlamičku. Pak už se jen nehybně vznášel ve vodě. „Ještě si pro tebe přijdu, kamaráde,“ řekl tatínek. Ale myslel to humorně.

Všichni nechali kapra kaprem a započalo zdobení stromečku. Světýlka, baňky, třásně, barevné provázky, třpytky a velká modro-stříbrná hvězda na vrch. Aby ji tam ale dostali, musel si tatínek vysadit synka na ramena. „Tak, a je hotovo,“ pochválili se všichni sborem.

„Teď jdeme na něj,“ řekl tatínek a vydal se do koupelny pro kapra. Maminka mezitím rozpálila pánev. „Takže, jak tě zabiju, aby to pro tebe bylo rychlé a bezbolestné?“ dumal pro sebe tatínek. Zkoušel ho utopit, ale bůh ví, proč mu to nešlo. Vzal tedy sítku na motýly (rybářskou neměl) a pustil se do boje. Konečně ho chytil! V koupelně byla ale taková spoušť, že tatínek při odchodu raději zhasnul světla a zavřel za sebou dveře. Kapr se v síťce mrskal a otevíral hubičku. „Mámo, vytáhni prkýnko!“ poručil tatínek. Maminka bez váhání otevřela skříňku, vyndala prkýnko na krájení a položila ho na kuchyňskou linku. „Tentokrát už to zvládneš.“ Chystajíc trojbal už tatínka jen zpovzdálí podporovala. „Vezmu na tebe železnou tyčku, ať se netrápíš. Děti, jděte se koukat na televizi, tohle se vám líbit nebude,“ řekl tatínek a zasmál se. Děti odkráčely do obývacího pokoje a pustily si pohádku.

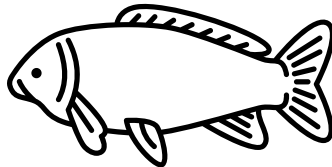
Tatínek se rozpřáhl a TŘÍSK! Ozvala se rána. Bylo to jako rána do dřeva. A taky že ano. „To jsem minul já, nebo ten kapr vážně uhnul?“ Po pár dalších marných pokusech usmrtit kapra železnou tyčkou přešel tatínek na silnější kalibr. Palička NA ŘÍZKY!!! Jak to kapr viděl, začal se trochu bát, i přestože věděl, že je tatínek nešika, který by byl schopný kladívko při rozmachu omylem hodit za sebe. A taky se tak stalo. Tatínek zkusil karate, kung-fu, thai-box, a dokonce i thai-či, ale kapr ho pokaždé přebral. „JÁ NA TO UŽ NEMÁM!“ rozčiloval se vyčerpaný tatínek, který ležel v kuchyni na zemi zmožen kaprem. Mezi očima měl otisk jeho ploutve.

„Ten zmetek nejde zbavit života! Půjdu ho reklamovat,“ rozhodl se. „Nejde utopit a umí kung-fu,“ dodal. Zvedl se, vzal kapra do sítky a vydal se zpět na tržnici. Nikdo ale nechtěl kapra zpět. „Je vadný! Chci ho vrátit! Dali jste mi rozbitého kapra! Umí karate!“

„Tak nic,“ pomyslel si tatínek, „vypustím ho do rybníka. TO JE ALE NÁPAD!“ Popadl sítku i s kaprem, zašklebil se na prodejce a s veselým pobrukováním písně Štědrý večer nastal, když jsem doma chlastal od Xindla X se vypravil k nejbližšímu rybníku. Sestoupil na břeh a ponořil sítku do vody, aby mohl kapr vyplavat.

Kapr se osvobodil, ponořil se a pak zase vyplaval na hladinu. Ďábelsky se zasmál a plácl na rozloučenou ploutví. Voda tatínka zmáčela tak, že vypadal jako zmoklá slepice.

A TAK JSME MĚLI K VEČEŘI KUŘÍZKY!

Sára Kislingerová, 9. B

A když už jsme u těch ryb...

Co byste si přáli, kdyby k vám připlavala zlatá rybka ochotná splnit vám tři přání, ať jsou jakákoli?

Nyní se můžete podívat, co by si přáli žáci 9. B.

1. Mír v rodinách a na světě.
2. Aby vždy pravda zvítězila nad lží a podvodem.
3. Aby lidé nebyli líní a byli ochotni pro své štěstí něco udělat – neboť pokud se ke štěstí dostanou bez své vlastní píle, nemohou být šťastní.

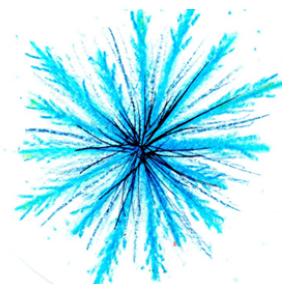
Anežka Lexová

1. Zdraví celé rodiny, protože to nejhorší v životě je smrt blízkých.
2. Neomezenou inteligenci, vždy se hodí být chytřejší.
3. Bohatství, díky penězům se též můžete dostat ke štěstí.

Jakub Fuit

1. Aby mí blízcí tu byli napořád a nikdy mě neopustili.
2. Zdraví všech z mé rodiny, blízkých a kamarádů.
3. Mít v budoucnu krásnou rodinu (děti, ženu, ...).

Radim Jaroš

1. Bezednou peněženku.
2. Domácí posilovnu.
3. Umět ovládat čas.

Sára Kislingerová

1. Nekonečný pytel peněz. Ptáte se proč a říkáte, že peníze nejsou vše? Ale já bych si za ně koupil dům, investoval bych do léků, do jídla, pití, do dětských domovů, vývoje technologií atd.
2. Stroj času, abych cestoval do minulosti a tam bych jim dodal léky, potravu a pití.
3. Knihu kouzel, která mi splní všechna přání

Ondřej Krčál

Nepřejí si být jmenováni:

1. Přeji si, abych byl s jednou osobou.
2. Aby všichni lidé byli šťastní.
3. Aby na světě byl mír a žádné války.

1. Svět bez válek, pohrom a přírodních katastrof.
2. Aby byli na světě jen lidé, kteří nemyslí pouze na peníze a na zlo.
3. Aby bylo dostatek peněz pro všechny, dostatek potravin a hlavně dostatek tepla, vody a dobrých duší.

1. Chtěl bych mít lepší známky.
2. Chtěl bych už nebýt smutný.
3. Chtěl bych peníze, protože - proč ne?

Peníze jsou klíčem, který otevře každý zámek

V této úvaze se budu zamýšlet nad citátem, který je již uveden v názvu mé úvahy.

Tolik truhliček, skříní a dveří je zajištěno zámkem. Jsou zamčené a jen čekají na nás, až je objevíme, až najdeme klíč k jejich zámkům a odemkneme je. Život je jako cesta, na kterou, jakmile se narodíme, uděláme první krok a už jsme na životní pouti, po které nám bylo určeno jít. Jsou před námi truhličky, skřínky, dveře, kterými se můžeme dostat dál, ale není to zadarmo, musíme vždy najít ten správný klíč. Truhličky se zámkem jsou pro nás uchystané. O to, že by jich na naší pouti bylo málo, se starat nemusíme. Naopak si kolikrát říkám, že je těch problémů až dost, proto máme někdy tendenci je obejít. To ale není řešením, naším úkolem je ty zámkem odemknout.

A už přichází otázka: „Jak?“ Pokud bychom se měli řídit názvem této úvahy, řekla bych, že tu není nad čím přemýšlet. Jestliže mám peníze, lehce odemknu všechny zámkem a máme vyhráno. Ale tak to podle mě není. Všichni z nás už jsme nějaký ten zámek odemkli, ale kolik z nich jsme otevřeli pomocí peněz? Podle mě je mizivé procento zámkem, které se otevrou vhozením nějaké té koruny. Tím nemyslím, že tak nelze odemknout žádný zámek. Například na studia se (hlavně dříve) kolikrát i velmi nadaní lidé nedostali kvůli nedostatku peněz. A už jsme zase u toho: Opravdu k tomu stačily jen peníze? Samozřejmě našli se i tací, kteří vystudovali „uplácením“ a mají titul, leč stejně nic neumí. Většina ale stejně musela ke studiu mít nějaké duševní předpoklady (a nejen to).

Když se nad tím tak zamyslím, stejně nakonec dospěji k tomu, že láskou se otevře více zámků než penězi.

A co píle. Ta je asi ze všeho nejdůležitější. Pokud jsme vytrvalí a cílevědomě postupujeme po naší cestě, zámky se samy odemykají, aniž si to kolikrát uvědomujeme.

Na závěr jsem dospěla k tomu, že s tímto citátem nesouhlasím. Jsem přesvědčená, že peníze nám někdy mohou pouze usnadnit cestu k odemknutí zámku, ale hlavním prostředkem rozhodně nejsou.

Anežka Lexová 9. B

Láska zmůže mnoho, peníze všechno

Láska. Co je to vlastně láska? Jakési pouto mezi lidmi, anebo jenom maska pro ty, co se skrývají? Je láska opravdu to, za co ji všichni považují? Je to skutečnost? Má opravdu láska ty svoje nekonečné hranice možností?

Popravdě sama nevím, ale myslím, že pokud peníze zvítězí, láska nikdy nebyla skutečností. Možná to byl jen pocit planých nadějí. Peníze zmůžou všelijaké věci, ale podle mě pravou lásku nic neskolí. Nebo ano? Tohle je zapeklitá otázka. Může láska zvítězit nad penězi? Říká se, že láska hory přenáší. Je to ale jen pouhé rčení, nebo skutečnost hluboko ukrytá mezi slovy? Až budu znát odpověď, třeba vám to povím, ale možná to člověk nikdy nezjistí. Má ale právo znát pravdu, i když bolí. Není fér žít celý život ve lži. Bohužel i tohle se stává častou skutečností.

Měli bychom si uvědomit, že život není fér. Není to procházka růžovou zahradou, ale je to něco, s čím se musíme naučit žít. Čím dříve to pochopíme, tím méně to bude bolet.

Holka ve hvězdách

Pošta pro tebe (Ať jsi, kdo jsi)

Milá babičko a dědo!

Tento rok se toho moc změnilo a tyto Vánoce budou jiné. Například to, že věnec dělám poprvé já. Nebo to, že poprvé uvidím zlaté prasátko, protože to cukroví ve špajzu opravdu nechám být. Víím, že to jenom říkám nebo píšu, ale letošní Vánoce to opravdu dodržím.

Přeji hezký nový rok a veselé Vánoce!

Anna Cinková, 6. A

Milý Ježíšku!

Doufám, že se máš hezky, když tam sedíš a jíš sušenky. Nebo si také někdy dáš i párek s chlebem? Snad máš sáně v pořádku, nesmí se Ti přece po cestě rozbít. Snad máš také zdravé soby. Nesmí ti omdlít. Doufám, že nám přineseš vše, co chceme.

Maxmilián Holler, 8. B

Milý psí Ježíšku!

Já si přeji, abys dával pejsky jenom těm lidem, kteří si těchto dárečků umí vážit, a ne těm, kteří je chtějí jenom kvůli množení. Kdybys už měl těch pejsků hodně, tak je raději dej těm starším lidem, kteří jsou sami. Nebo je dej dětem, které si už dlouho přejí nějakého psího kamaráda nebo kamarádku. Také lidem, kteří nevidí, aby jim měl kdo pomáhat. To je moje celé přání na letošní rok.

Děkuji.

Psí kamarád Hermík
Iveta Pokorná, 8. B

Milý Ježíšku!

Přála bych si, aby lidé pod slovem Vánoce neviděli pouze dárky a dobrou štědrovečerní večeři. Samozřejmě to dodává tu správnou vánoční atmosféru, ale určitě to není to, co by si lidé měli představovat pod Vánoce. Vánoce jsou svátky míru, radosti a pohody. Nejdůležitější je, že je slavíme s rodinou a přáteli, že vidíme, kdo nás má rád, a považujeme si toho, že jsou všichni zdraví a máme se rádi!

Barbora Strašilová, 8. B

Toto je vzkaz ode mě – od pánvičky, na které si každoročně smažíte ty vaše řízky. Opravdu si nemůžete vybrat jinou rybu než kapra? Strašně po něm smrdím. Třeba losos, to je alespoň ryba. No, ale není to to nejhorší, co mi děláte. Po tom, co na mě dosmažíte tu tunu řízků, hodíte mě celou mastnou do dřezu a pak musím trpět ve špíně ještě další dvě hodiny. Ještě jedna věc: Ty vaše koledy mě vážně nezajímají. Běžte si zpívat někam do kostela. A to je vše, co vám chci vzkázat. Chovejte se ke mně jako k řádnému členu rodiny. A smažte lososy!

Jáchym Urbanec, 8. B

Spousta dětí si myslí, že Vánoce jsou o dárcích, ale podle mě jsou o tom, že se rodina spolu sejde a užije si čas spolu. Takže já si přeji, abychom všichni byli zdraví a šťastní. A abych stále mohla vídat své prarodiče, tety, strýce a celou svoji rodinu.

Lucie Minářová, 8. B

Milý Ježíšku,

Moc bych si přála babičku. Před pěti lety mi umřela a stále z toho mám špatný pocit. Je moc krásná a dělá nádhernou oblohu. Od té doby miluju západy slunce. Povídám si s ní třeba o tom, jak se mi daří ve škole, co většinu času dělám, když tu není. Ona mi také vypráví, jak se má tam nahoře.

Dědu už tenhle smutek přešel, asi už po týdně. Babičku neměl moc rád, protože mu pořád vypínala televizi. Nikdy nezapomenu, jak jsem s ní byla šťastná. Hlavně, když jsme tam byli na prázdninách. Moc mi chybí. Před spaním mám vždycky zapálenou svíčku a kolem té svíčky mám fotky s ní a s dědou. Jaké to asi bude, až i děda odcestuje do nebe? Babiččiny nejoblíbenější květiny byly lilie, tak je každý týden dávám na její hrob. To je vše, co si přeji.

Děkuji!

Anonym

Milý Ježíšku!

Přeji si, aby tyto Vánoce proběhly bez problémů a stresu. Ať se nemusíme bát, že dárek z pošty nepřijde včas. Ať vše projde bez hádek a hlavně, aby bylo hodně cukroví. Doufám, že mi to splníš. Díky!

Petr Vejsoda

Myslím si, že jsem letos byla hodná. Vlastně to vím. To, že jsem poškrábala páníčka a přitáhla všechny myši, které jsem našla, do domu, se nepočítá. Jsem přeci kočka a takové věci dělají všechny kočky. Všechno, co jsem dostala, jsem snědla – někdy i vzala. Když si vzpomenu na to dobré kuře, které jsem si vzala naposled. Abychom se dostali k věci, přála bych si horu jídla, hlavně maso!!! A aby se ten pes odstěhoval z domu. To je vše. Opovaž se mi to nepřinést, nebo až tě jednou najdu, tak tě sežeru!

Děkuji!

Kočka Lady
Agáta Brožová, 8. B

Ahoj, tady kapr,

prosím, nenechávejte mě přes týden ve vaně. Nebaví mě pořád jenom plavat do kolečka a chlorová voda mi nedělá dobře. Nechci se sám trápit daleko od svého rybníčka a jen čekat na smrt nebo až si někdo pro štěstí dá mé šupiny do peněženky.

Tak vás prosím, dejte mi jako vánoční dar svobodu!

Klára Černá, 8. B

Zeptaly jsme se učitelů a dětí na jejich vánoční nej...

Děti

Nejoblíbenější vánoční pohádka:

Bára Rychnovská: Tři oříšky pro Popelku
Lenka Matulová: Tři oříšky pro Popelku
Eliška Dvořáková: Nejlepší přítel
Filip Slabý: Tři oříšky pro Popelku
Vojta Kaplan: Princezna že mlejna

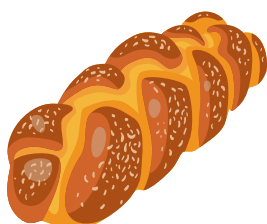
Nejlepší dárek k Vánocům, jaký si kdy dostal/a:

Bára: štětce
Lenka: mobil
Eliška: mobil
Filip: kolo
Vojta: Xbox

Nejoblíbenější vánoční jídlo:

Bára: vosí hnízda
Lenka: kapr
Eliška: košíčky s karamellem
Filip: vanilkové rohlíčky
Vojta: vosí hnízda

Učitelé

Nejoblíbenější cukroví:

D. Kratochvíl: vosí hnízda
R. Kleindienstová: vosí hnízda
I. Havlíčková: rohlíčky

Rozhovor s paní učitelkou Terezou Bruknerovou

Jak se vám zde líbí?

Líbí se mi tady a jsem tady spokojená, akorát si myslím, jak jsem na začátku, že jsem v hodně věcech nezkušená. Pořád se něčemu učím a pořád chodím domů, mám plnou hlavu všeho a je to pro mě docela těžký začátek. Ale těším se na to, co mě tady čeká.

Jakou školu jste studovala a kde?

Studovala jsem učitelství pro první stupeň na univerzitě v Hradci Králové.

Jaké máte nejraději předměty?

Na základce jsem měla nejraději zeměpis, ale vůbec mě nebaví vlastivědu učit, pak čeština, to je můj oblíbený předmět, a pak asi i angličtina. Mohu říct, že mě baví na to, že jsem ji nechtěla.

Jak jste spokojena s vaší třídou?

No, ten začátek byl docela náročný, ale musím říct, že nejsou špatní. Jsou docela upovídání a bohužel někteří hodně mluví sprostě, což mi dost vadí. Myslím si, že se moc navzájem nerespektují a je tam taková ta strana holky, kluci. A to mi trochu vadí, že se k sobě neumí moc chovat. Myslím, že jsou to páťáci, a někteří pořád žalují a přijde mi, že se někteří chovají jako ve třetí třídě.

Ještě jsme udělaly rozhovor s některými dětmi ze třídy paní učitelky, jinak by nám nedaly pokoj.

Jak jste spokojeni s vaší paní učitelkou?

Je lepší než minulá.

Co se vám tady na škole líbí?

No, můžeme pít v hodinách, ale céčko může mít telefony, což my ne.

Máte nějaké oblíbené předměty?

Ano, vlastivědu a IT, ale jen kde se učíme o tom Bořivoji a tak, prostě ty český (asi dějiny – pozn. redakce).

A ty lehčí předměty jako je VV, TV nebo HV?

Hudebka nás moc nebaví. Výtvarka jo, ale podle toho, co malujeme, a tělocvik ujde.

A co se teď učíte třeba v češtině?

No, samé nudné věci, nevím, co na tom je. Umím česky psát, číst a mluvit a nevím, k čemu mi jsou ty ostatní věci.

Nějaké předměty, které vás vůbec nebaví?

Jo, matika, přírodopis a ájina.

Eliška Dvořáková, Martina Havlíčková, 8. A

Vzpouora úrazům

Dnes nás ve škole navštívili lidé s poraněním páteře. Líčili nám své nehody a zároveň nám i předávali ponaučení a výstrahy, na co bychom si měli dávat pozor, abychom také neskončili tak jako oni, ba i hůř.

Je těžké psát o něčem, co jsme nezažili a co je pro nás téměř nepředstavitelné. Nedokážu si představit, že by se mi něco takového stalo. Co bych dělala? Jejich pocity musely být šílené po zjištění následků jejich zranění. Stačilo pár sekund a celý svět se jim obrátil vzhůru nohama. Několik měsíců museli být v nemocnici a poté ještě dlouhou dobu na rehabilitacích. Mladí lidé, kteří až do konce svého života budou připoutáni na vozík.

My si ani nedokážeme představit, s jakými věcmi mají problém. Jsou tověci, které my děláme automaticky, ani si je neuvědomujeme, máme je za chvíli hotové, a jim trvají hodiny. Nedokážou ovládat nohy a z větší části ani trup a ruce. Jejich aktivity, které mohou se svým handicapem vykonávat, se scvrkly na pouhé minimum. Naštěstí jsme se dozvěděli, že i pro vozíčkáře existují sporty a jiné činnosti, kterým se mohou věnovat. Rozhodně se ale nejedná o levné záležitosti, pohybuje se v měřítku desetitisíců i statisíců korun.

Obdivuji tyto lidi, že svůj život neukončili, že to nevzdali, ale snaží se žít, jak nejlépe mohou. Pomáhejme jim. Vezměme si z jejich osudů ponaučení, neriskujme, ať se také nedostaneme i svou vlastní vinou mezi ty další tisíce lidí s poraněnou páteří, kteří ročně přibývají.

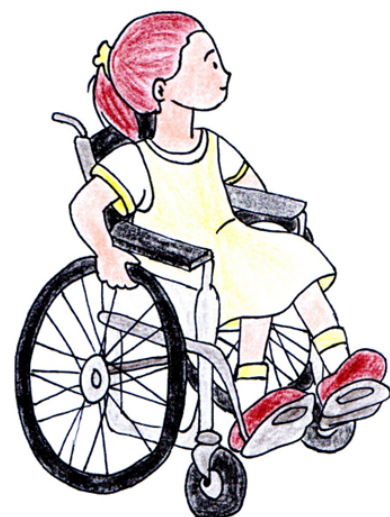
Anežka Lexová 9. B

Z minuty na minutu

Každý jsme někdy udělali chybu, ale někdy ta chyba může stát více, než si myslíme. Dokonce někdy i život. Stojí to za to? Stojí za to být cool a přitom riskovat vlastní život? Nestojí.

Dva osudy, dva muži, kteří nám povyprávěli svoje životní příběhy, při kterých dokonce některým přejel mráz po zádech. Musím se přiznat, že i pro mě to bylo silné, a to mě jen tak něco nerozhodí.

Příběh od prvního muže se odehrál při cestě domů z výletu s partou kamarádů. Všem v těle koloval adrenalin a byla dobrá nálada. Poté ale uviděli železný most. Nevypadal moc vysoký, a tak si řekli: „Proč to neudělat zábavnější? Lezli, lezli a najednou se ozval výkřik. Jeho kamarád se otočil a uviděl ho ležet na zemi. Nastala panika, on tam leží, je v bezvědomí. Šlápl do prázdna a právě v tuhle chvíli se mu život obrátil vzhůru nohama. Sice přežil, ale přestal cítit nohy.

Příběh druhého muže se odehrál na zahradní párty. Všichni si to užívali, tancovali a radovali se. Poté je ale napadlo: „Proč neudělat noční koupání?“ V tu chvíli to byl skvělý nápad. Skočil šipku do vody a jemně se dotkl hlavou hrany bazénu. Najednou pocítil brnění po celém těle. Nemohl se hýbat a začal se topit. Naštěstí ho jeho kamarád zachránil, ale zůstal s doživotním následkem - ochrnutím celého těla.

Přijeli k nám, aby nám otevřeli oči a připomenuli, že než uděláme nějakou věc, máme si to nejprve pořádně rozmyslet. Můžeme totiž nést následky po celý život.

Takových příběhů jsou tisíce. Někdy se to stane náhodou a někdy si za to můžeme sami.

Napsáno jako vzpomínka pro lidi se silnou duší.

Holka ve hvězdách

Bílý kruh bezpečí **Beseda s panem Křoustkem**

Bílý kruh bezpečí je spolek s působností v celé České republice, založený v roce 1991. Posláním BKB sleduje tři cíle: poskytovat přímou pomoc obětem a svědkům trestných činů, podílet se na prevenci kriminality a usilovat o zlepšení práv a postavení poškozených v trestním řízení. Pan Křoustek přijel do naší školy a jeho beseda plná zajímavých informací zaujala všechny deváťáky. Jaká jsou jejich hodnocení?

Na besedě mě bavilo, že pán byl zábavný. Myslela jsem si, že to bude nuda, ale uteklo to rychle. Překvapilo mě, že se občanka nemusí nosit do společnosti. Celkově mě to bavilo a dozvěděla jsem se hodně nových věcí. Budoucí deváťáci – máte se na co těšit.

Na celé besedě mě nejvíce zaujalo, že nebyla nudná. Čekala jsem nudné poučování o zákonech nebo vyslychání o tom, co my děláme. Ale příjemně mě to překvapilo. Ten pán, jehož jméno jsem zapoměla, byl vtipný, upřímný a v pohodě. Myslím, že jsem i pochytila nějaké nové informace. Řekla bych, že nejvíc lidí si v hlavě odneslo pití čaje...

Beseda byla fajn. Objasnili jsme si spoustu věcí, jako třeba hranice přestupku a trestného činu. Snad mě nebudou mít ostatní za zlé, když za celou třídu řeknu, že to bylo vtipné a zajímavé. Super také bylo to video s čajem, které rozesmálo i paní učitelku. Vypadalo to, že se nikdo nenudil, a pan Křoustek nás chválil.

Myslím si, že pan Křoustek byl muž jako dělaný pro přednášení mladým lidem. Velmi se mi líbilo, že nás bral skoro jako dospělé. Bylo vidět, že měl dlouholetou zkušenost a nějaké případy už řešil. Dozvěděli jsme se, že po nás policisté nemohou vyžadovat občanský průkaz, nebo jak se vyhnout potyčkám s policií. Také si nás pan Křoustek bral do různých názorných situací, ve kterých se můžeme ocitnout. Také jsme se dozvěděli, co se posuzuje jako přestupek a co jako trestný čin.

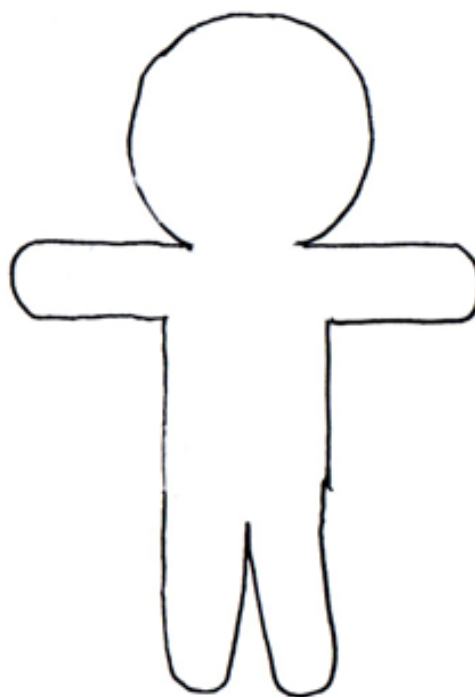
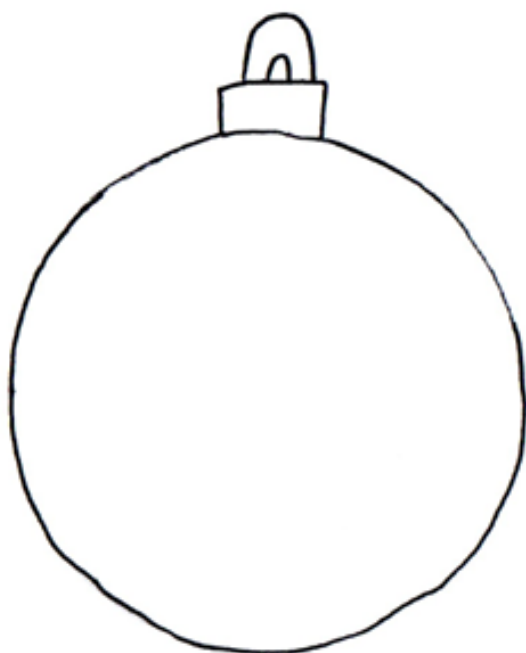
Strach, sexuální násilí, alkohol, drogy a doživotní následky. Tohle bylo téma naší besedy od pana Křoustka. Vyprávěl nám příběhy mladých lidí, kteří se chtěli cítit cool. Ne vždy ale všechno dobře dopadne. Stačí krůček a jako byste byli svrženi do propasti. Stačí malá chvilka a jste mrtví. Šli, aby se dobře cítili, ale ten pocit se změnil v neštěstí. Vše ale mohlo dopadnout jinak. Mohli stále žít. Opatrujte své křehké životy.

Beseda byla moc hezká a velmi zajímavá. Především mě zaujalo to, jak se nám snažil předat své zkušenosti a jednoduše, vtipně, ale i velmi důrazně upozornit, s čím vším se můžeme setkat i v běžném životě. Dozvěděla jsem se o organizaci Bílý kruh bezpečí, díky níž se můžeme anonymně svěřit a poradit o našich problémech.

Obdivuji toho pána, kolik škol již navštívil, že neztrácí naději ve svém poslání, může se tím předejít mnoha problémům. Prevence je důležitá!

Z názorů dětí sestavila Anežka Lexová

**Vybarvi baňku a
perníček podle své
fantazie**

POZOR! SOUTĚŽE DÁRKY

Milí čtenáři,
i vás navštíví ve škole 22. prosince Ježíšek. Pro žáky 1. stupně přinese různé drobné dárky, pro 2. stupeň omluvenky ze zkoušení. Abyste něco z toho mohli vyhrát, musíte vyplnit a odevzdat následující slosovací lístek.

Vánoční losování

Jméno:

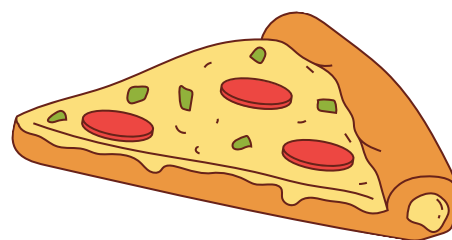
Třída:

Doufáme, že vás dárky potěší a že i v příštím roce zůstanete věrnými čtenáři Školního poslíčka.

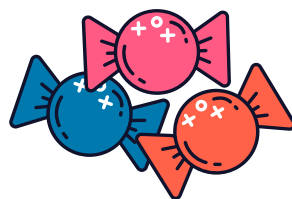
Vaše redakce

Mnozí z vás úspěšně vyřešili test z minulého čísla, ale jen někteří získají poukázku na pizzu v pizzerii U Hilsnera. Vylosovali jsme dva výherce z 1. stupně a dva z 2. stupně. Jsou to:

Daniel Havlíček, 4.C
Adam Kondráč, 5. B
Františka Došková, 7. A
Sára Mühlfeitová, 9. B

**Za vymalované obrázky také někteří z vás získají, jak se říká, „něco na zub“.
Jsou to:**

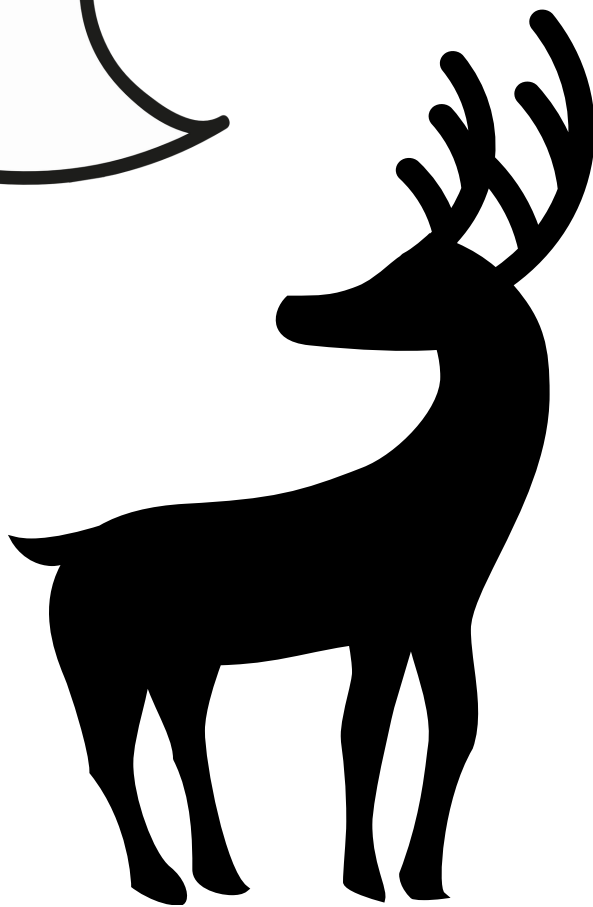
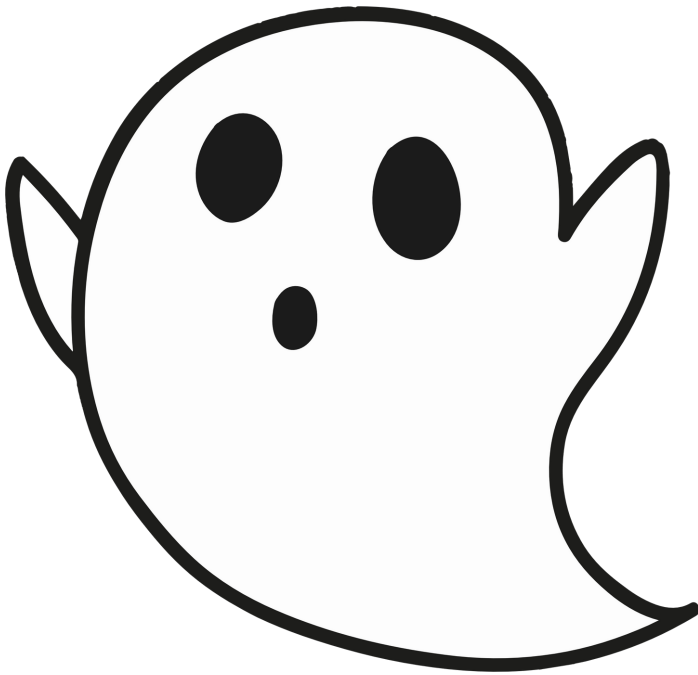
**Kristýna Růžičková, SP
Zuzana Jarošová, 7. A
Michaela Kudělková, 5. A
Veronika Hrdinová, 9. B
Daniela Vomelová, 5. A
Štěpán Horský, 3. A
Dominik Havlíček, 3. B
Rozálie Klimentová, 4. A
Anna Jarošová, 4. A
Iveta Šimková, 1. C**

Poznáš hlášky z českých pohádek?

- 1) „Zavaž mi střívkůček!“
- 2) „Jak se ti líbím, tajtrlíku?“
- 3) „Spadlo ti to Máchale, asi vítr, ne?“
- 4) „Mohl bys mi učesat záda? Já bych totiž chtěl, aby mi to zítra slušelo. Jdu totiž požádat Élišku o ruku.“
- 5) „Hej, osobo, počkej! Jak to, že tady nespíš?“
- 6) „Co jsem si nadrobil, to si také sním.“
- 7) Ježíšku, ty lumpíku!“

**Najdi a barevně
vyznač 8 rozdílů.**

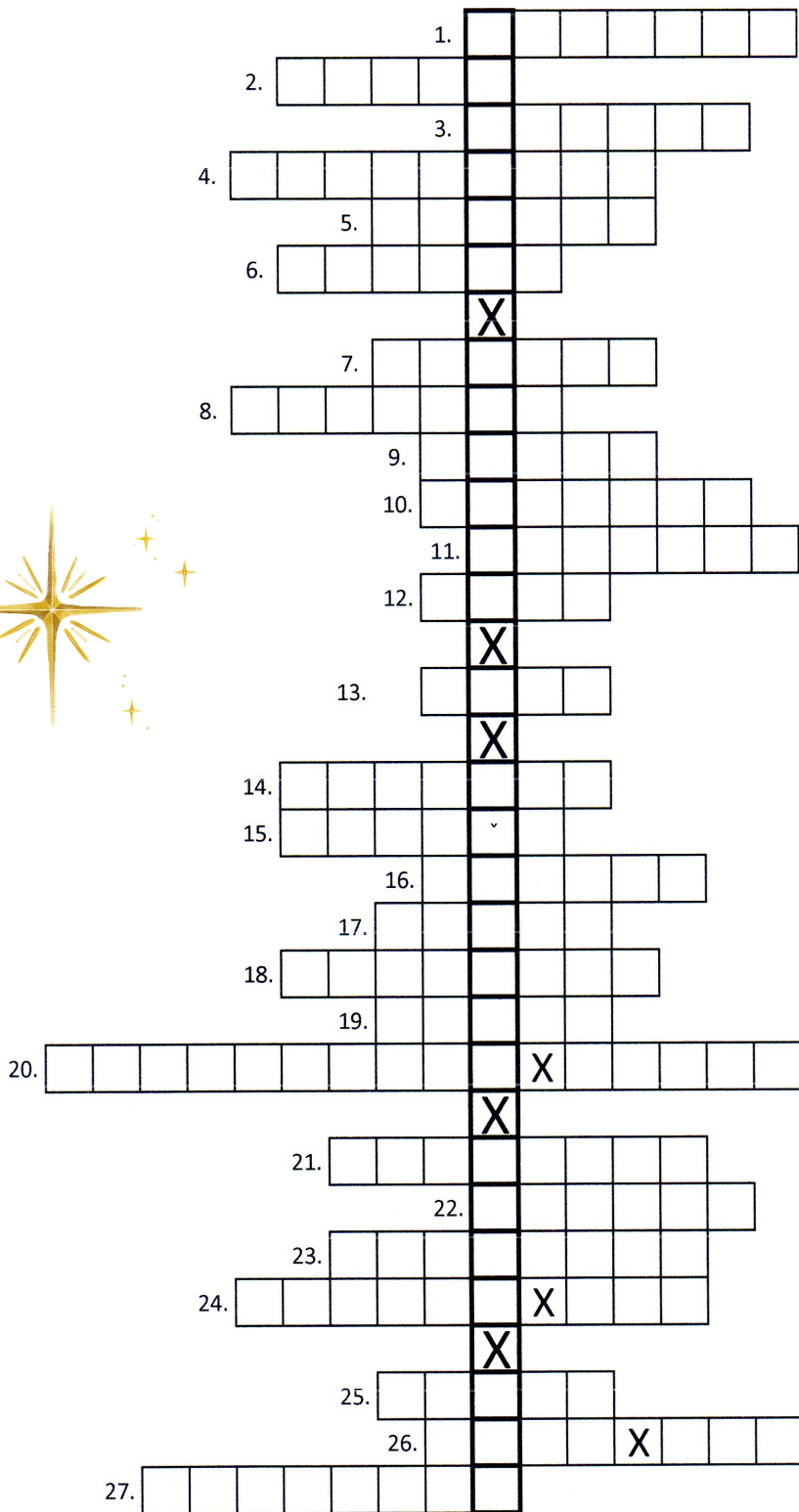
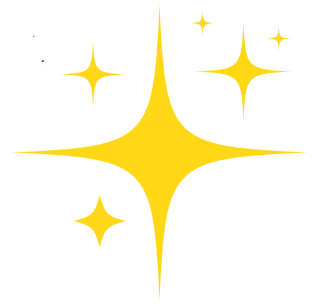
Vymaluj:

Vánoční luštění od Verči Hrdinové

1. Tradiční vánoční sladké pečivo
2. Jak se jmenovala matka Ježíška?
3. Na věnci postupně zapalujeme.....
4. V každé rodině najdeme pod kterým každý najde dárky
5. Na Vánoce zpíváme.....
6. Místo, kde se narodil Ježíšek
7. Období před Vánocema
8. Chodí v podvečer 5.12.
9. Přišel z nebe
10. O Vánocích se díváme na.....
11. Na Vánoce pečeme hromadu.....
12. Chodí s mikulášem a andělem
13. Ryba, která nám plave před Vánocema ve vaně
14. nám nosí dárky
15. Den, kdy je tento rok Štědrý den
16. Jede ze 3 králů
17. Otec Ježíška
18. Anglicky Vánoce
19. Když je sníh jezdíme na.....
20. Tradiční Štědrovečerní příloha
21. Cukroví, které se zdobí
22. Na stromečku jsou pověšeny.....
23. Poslední den v roce
24. Co slavíme 24.12.?
25. Pod stromečkem každý najde.....
26. Den po 24.12.
27. Ježíšek zacinká na.....

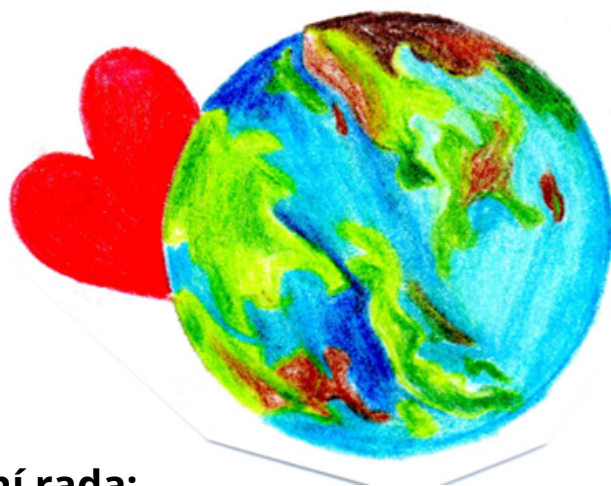
Tajenka: _____

Přání pro všechny

Teď na konci vám už jen popřejeme, ať přežijete i letošní vánoční svátky. Mějte na paměti, že nejde o dárky, peníze nebo hodinové uklízení. Mělo by jít hlavně o rodinu a čas s ní strávený. Přejeme také šťastný nový rok 2023. Každý rok si navzájem přejeme v podstatě to stejné, ale ono se není čemu divit, když se svátky každý rok opakují a mnoho lidí je bere jako něco, co každý rok přijde, lidé kolem toho dělají drama a pak to zase odejde. Přijde mi, že čím jsme starší, tím méně si tyhle svátky užíváme. Proto bych si přála, ať alespoň letos zapomeneme na své problémy a strasti a zamyslíme se nad tím, co má smysl.

A teď už opravdu naposledy – VESELÉ A KRÁSNÉ VÁNOCE VÁM VŠEM!

Za celou redakční radu Mája Marková

Redakční rada:

Anežka Lexová, 9. B

Mája Marková, 9. B

Aneta Matějčíková, 9.B

Verča Hrdinová, 9. B

Eliška Dvořáková, 8. A

Martá Havlíčková, 8. A

Bára Strašilová, 8. B

Lucka Minářová, 8. B

Rostá Kourek, 8. A

Ilustrace: Mája Marková, Verča Hrdinová

Lenka Matulová, Rostá Kourek

Rozhovory s učiteli a žáky: Bára

Strašilová, Lucka Minářová, Eliška

Dvořáková, Martina Havlíčková

Jazyková kontrola. J. Kalábková, Zd.

Bužgová

Vydáno v ZŠ Polná

Prosinec 2022